HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

3 octombrie 2019*

„Trimitere preliminară – Acordul de asociere CEE-Turcia – Decizia nr. 2/76 – Articolul 7 – Decizia nr. 1/80 – Articolul 13 – Clauze de standstill – Nouă restricție – Prelevarea, înregistrarea și stocarea datelor biometrice ale unor resortisanți turci într-un sistem central de evidență – Motive imperative de interes general – Obiectiv de prevenire și de combatere a fraudei privind identitatea și documentele – Articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Dreptul la respectarea vieții private – Dreptul la protecția datelor cu caracter personal – Proporționalitate”

În cauza C-70/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos), prin decizia din 31 ianuarie 2018, primită de Curte la 2 februarie 2018, în procedura

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

împotriva

A,

B,

P,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședinta Curții, doamna C. Toader și domnii A. Rosas și M. Safjan, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 17 ianuarie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru A, B și P, de D. Schaap, advocaat;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și de M. A. M. de Ree, în calitate de agenți;

– pentru guvernul danez, de J. Nymann-Lindegren, de M. Wolff și de P. Ngo, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: neerlandeza.

– pentru Irlanda, de A. Joyce, în calitate de agent, asistat de D. Fennelly, barrister;

– pentru guvernul Regatului Unit, inițial de R. Fadoju și ulterior de S. Brandon, în calitate de agenți, asistați de D. Blundell, barrister;

– pentru Comisia Europeană, de G. Wils, de D. Martin și de H. Kranenborg, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 2 mai 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 7 din Decizia nr. 2/76 din 20 decembrie 1976, adoptată de Consiliul de asociere înființat prin Acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963 la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale Comunității Economice Europene și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 (JO 1964, 217, p. 3685, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 10, denumit în continuare „acordul de asociere”), precum și a articolului 13 din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul a două litigii între Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru justiție și securitate, Țările de Jos) (denumit în continuare „secretarul de stat”), pe de o parte, și A, pe de altă parte și, respectiv, între secretarul de stat, pe de o parte, și B și P, pe de altă parte, în legătură cu obligația lui A și a lui B de a coopera la prelevarea datelor biometrice în scopul obținerii unui permis de ședere temporară în Țările de Jos.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Acordul de asociere

3 Articolul 12 din acordul de asociere, care figurează în capitolul 3, intitulat „Alte dispoziții cu caracter economic”, din titlul II al acestui acord, prevede:

„Părțile contractante convin să se întemeieze pe articolele [39], [40] și [41 CE] pentru a realiza treptat libera circulație a lucrătorilor între acestea.”

Decizia nr. 2/76

4 Articolul 1 din Decizia nr. 2/76 privind punerea în aplicare a articolului 12 din acordul de asociere prevede:

„(1) Prezenta decizie stabilește, într-o primă etapă, regulile aplicabile în vederea punerii în aplicare a articolului 36 din [Protocolul adițional, semnat la 23 noiembrie 1970 la Bruxelles și încheiat, aprobat și confirmat în numele Comunității prin Regulamentul (CEE) nr. 2760/72 al Consiliului din 19 decembrie 1972 (JO 1972, L 293, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 37].

(2) Această primă etapă va dura patru ani, începând cu data de 1 decembrie 1976.” [traducere neoficială]

5 Articolul 7 din această decizie prevede:

„Statele membre ale Comunității și [Republica Turcia] nu pot introduce noi restricții cu privire la condițiile de acces la încadrarea în muncă aplicabile lucrătorilor care se găsesc pe teritoriul acestor state în situație legală în ceea ce privește șederea și accesul pe piața muncii.” [traducere neoficială]

6 Articolul 11 din aceeași decizie prevede:

„Cu un an înainte de sfârșitul primei etape și în lumina rezultatelor obținute în cursul acesteia, Consiliul de asociere va începe discuțiile pentru a stabili conținutul etapei următoare și pentru a se asigura că decizia cu privire la această etapă este pusă în aplicare la data expirării primei etape. Dispozițiile prezentei decizii se aplică până la începutul etapei următoare.” [traducere neoficială]

7 Potrivit articolului 13 din Decizia nr. 2/76, această decizie a intrat în vigoare la 20 decembrie 1976.

Decizia nr. 1/80

8 Secțiunea 1, intitulată „Aspecte legate de ocuparea forței de muncă și de libera circulație a lucrătorilor”, din capitolul II, intitulat „Dispoziții sociale”, din Decizia nr. 1/80 cuprinde articolul 13, care prevede:

„Statele membre ale Comunității și [Republica Turcia] nu pot introduce noi restricții privind condițiile de acces la încadrarea în muncă a lucrătorilor și a membrilor familiei lor care se găsesc pe teritoriul acestor state în situație legală în ceea ce privește șederea și accesul pe piața muncii.” [traducere neoficială]

9 Articolul 14 alineatul (1) din această decizie, care face de asemenea parte din secțiunea 1, prevede:

„Dispozițiile prezentei secțiuni sunt aplicate sub rezerva restricțiilor justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică.” [traducere neoficială]

10 Potrivit articolului 16 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, dispozițiile din secțiunea 1 din capitolul II din aceasta sunt aplicabile începând cu data de 1 decembrie 1980.

Directiva 95/46/CE

11 Articolul 2 din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10) prevede:

„În sensul prezentei directive:

(a) «date cu caracter personal» înseamnă orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (persoana vizată); o persoană identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un număr de identificare sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale;

(b) «prelucrarea datelor cu caracter personal» (prelucrare) înseamnă orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal, prin mijloace automate sau neautomate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea;

(c) «sistem de evidență a datelor cu caracter personal» (sistem de evidență) înseamnă orice serie structurată de date cu caracter personal accesibile conform unor criterii specifice, fie ele centralizate, descentralizate sau repartizate după criterii funcționale sau geografice;

[…]”

Regulamentul (CE) nr. 767/2008

12 Articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS) (JO 2008, L 218, p. 60) prevede:

„VIS urmărește îmbunătățirea punerii în aplicare a politicii comune în materie de vize, a cooperării la nivel consular și a consultărilor care au loc între autoritățile centrale responsabile în domeniul vizelor prin facilitarea schimbului de date între statele membre cu privire la cererile de viză și la deciziile referitoare la acestea, pentru:

[…]

(c) a facilita combaterea fraudei;

[…]”

Regulamentul (UE) 2019/817

13 Articolul 2 din Regulamentul (UE) 2019/817 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 privind instituirea unui cadru pentru interoperabilitatea dintre sistemele de informații ale UE în domeniul frontierelor și al vizelor și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 767/2008, (UE) 2016/399, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240, (UE) 2018/1726 și (UE) 2018/1861 ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Deciziilor 2004/512/CE și 2008/633/JAI ale Consiliului (JO 2019, L 135, p. 27) prevede:

„(1) Prin asigurarea interoperabilității, prezentul regulament are următoarele obiective:

(a) îmbunătățirea eficacității și a eficienței verificărilor la frontierele externe;

(b) contribuirea la prevenirea și combaterea imigrației ilegale;

[…]

(2) Obiectivele menționate la alineatul (1) sunt realizate prin:

(a) asigurarea identificării corecte a persoanelor;

(b) contribuirea la combaterea fraudelor de identitate;

[…]”

Dreptul neerlandez

14 Potrivit articolului 106a alineatul 1 din Vreemdelingwet 2000 (Legea din 2000 privind străinii) din 23 noiembrie 2000 (Stb. 2000, nr. 495), astfel cum a fost modificată prin wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met de uitbreiding van het gebruik van biometrische kenmerken in de vreemdelingenketen in verband met het verbeteren van de identiteitsvaststelling van de vreemdeling (Legea de modificare a Legii din 2000 privind străinii în ceea ce privește utilizarea extinsă a elementelor biometrice de identificare în cadrul cooperării dintre organele competente în materie de străini în vederea îmbunătățirii identificării unui resortisant străin) din 11 decembrie 2013 (Stb. 2014, nr. 2) (denumită în continuare „Legea privind străinii”):

„O imagine facială și o imagine a celor zece amprente digitale ale unui resortisant străin pot fi colectate și prelucrate pentru a stabili identitatea acestuia în vederea executării prezentei legi, atunci când regulamentele europene privind datele biometrice menționate la articolul 1 nu prevăd o astfel de posibilitate. Imaginile faciale și amprentele digitale sunt comparate cu cele care figurează în sistemul de evidență a resortisanților străini.”

15 Articolul 107 din Legea privind străinii prevede:

„1. Se înființează un sistem de evidență a resortisanților străini administrat de ministrul nostru. Sistemul de evidență a resortisanților străini conține:

a. imaginile faciale și amprentele digitale menționate la articolul 106a alineatul 1;

[…]

2. Sistemul de evidență a resortisanților străini vizează prelucrarea:

a. datelor prevăzute la alineatul 1 litera a în vederea punerii în aplicare a prezentei legi, a legii Regatului [Țărilor de Jos] privind cetățenia neerlandeză și a dispozițiilor adoptate în aplicarea acestora;

[…]

5. Fără a aduce atingere obiectivului menționat la alineatul 2 litera a […], datele prevăzute la alineatul 1 litera a pot fi puse la dispoziție numai în scopul:

[…]

c. detectării infracțiunilor și urmăririlor penale;

[…]

6. Datele din sistemul de evidență a resortisanților străini referitoare la amprentele digitale ale resortisantului străin nu pot fi furnizate, în cazurile prevăzute la alineatul 5 litera c, în scopul detectării și urmăririi penale decât în cazul unor infracțiuni pentru care poate fi luată o măsură de arestare preventivă, în temeiul unei autorizări scrise din partea judecătorului de instrucție date la cererea Ministerului Public și:

a. atunci când există o suspiciune rezonabilă că suspectul este o persoană străină sau

b. în interesul unei anchete, în cazul în care ancheta preliminară nu progresează sau dacă sunt necesare rezultate rapide pentru a elucida infracțiunea.

[…]”

16 Articolul 8.34 din Vreemdelingenbesluit 2000 (Decretul din 2000 privind străinii) din 23 noiembrie 2000 (Stb. 2000, nr. 497) prevede:

„1. Funcționarii însărcinați cu ținerea sistemului de evidență a resortisanților străini au acces direct la imaginile faciale și ale amprentelor digitale conținute în sistem, în măsura în care accesul le este necesar pentru îndeplinirea corespunzătoare a misiunii lor și dacă au fost autorizați în acest sens de ministrul nostru.

[…]”

17 Articolul 8.35 din Decretul din 2000 privind străinii prevede:

„Durata stocării imaginilor faciale și a amprentelor digitale conținute în sistemul de evidență a resortisanților străini nu depășește:

a. cinci ani de la respingerea unei cereri de acordare a unui permis de ședere temporară;

b. în cazul unei șederi legale, cinci ani de la data la care se poate demonstra că resortisantul străin a cărui ședere legală a încetat a părăsit teritoriul neerlandez sau

c. în cazul în care resortisantul străin a făcut obiectul unei interdicții de intrare sau a fost declarat indezirabil, cinci ani de la expirarea perioadei de valabilitate a interdicției de intrare sau a declarației de indezirabilitate.”

18 Instanța de trimitere arată că resortisanții statelor terțe care doresc să locuiască în Țările de Jos pentru o perioadă mai mare de 90 de zile în cadrul unei șederi obișnuite trebuie, în principiu, să dețină un permis de ședere temporară la momentul intrării lor pe teritoriu.

19 În plus, această instanță precizează că, în conformitate cu articolul 54 alineatul 1 litera c din Legea privind străinii coroborat cu articolul 1.31 din Decretul din 2000 privind străinii, un resortisant al unui stat terț care formulează o cerere de permis de ședere temporară este obligat, la data introducerii cererii sale, să coopereze cu privire la colectarea și la prelucrarea datelor sale biometrice.

Litigiile principale și întrebările preliminare

20 La 15 noiembrie 2013, o societate de drept neerlandez a introdus în numele lui A, resortisant turc, o cerere de permis de ședere temporară în vederea exercitării de către acesta din urmă a unei activități salariate în Țările de Jos.

21 Prin decizia din 28 martie 2014, secretarul de stat a admis cererea respectivă. Această decizie condiționa însă acordarea permisului de ședere temporară de furnizarea de către A a anumitor date biometrice, și anume imaginea sa facială și zece amprente digitale. A a cooperat la prelevarea datelor sale biometrice și a obținut un permis de ședere temporară în Țările de Jos.

22 B este un resortisant turc a cărui soție, P, are reședința în Țările de Jos și deține dublă cetățenie, turcă și neerlandeză. La 17 februarie 2014, P a introdus o cerere de permis de ședere temporară pentru B în vederea reîntregirii familiei.

23 Într-o primă etapă, secretarul de stat a respins cererea respectivă. B și P au formulat o cale de atac administrativă împotriva acestei respingeri. Prin decizia din 4 aprilie 2014, secretarul de stat a declarat fondată calea de atac menționată și a admis cererea de permis de ședere temporară, condiționând

totodată acordarea acesteia de furnizarea de către B a anumitor date biometrice, și anume imaginea sa facială și zece amprente digitale. B a cooperat la prelevarea datelor sale biometrice și a obținut un permis de ședere temporară în Țările de Jos.

24 A, pe de o parte, precum și B și P, pe de altă parte, au formulat o cale de atac administrativă la secretarul de stat împotriva deciziilor sale din 28 martie 2014 și din 4 aprilie 2014, în măsura în care acestea îi obligau pe A și, respectiv, pe B să coopereze la prelevarea datelor lor biometrice pentru a beneficia de un permis de ședere temporară în Țările de Jos.

25 Prin deciziile din 23 decembrie 2014 și din 6 ianuarie 2015, secretarul de stat a respins căile de atac introduse de B și de P, pe de o parte, și respectiv de A, pe de altă parte.

26 A, pe de o parte, precum și B și P, pe de altă parte, au introdus o acțiune la rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (Tribunalul din Haga, întrunit la Rotterdam, Țările de Jos) împotriva acestor din urmă decizii.

27 Prin hotărârile din 3 februarie 2016, rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (Tribunalul din Haga, întrunit la Rotterdam) a declarat fondate acțiunile menționate. Această instanță a statuat că reglementarea națională care impune prelevarea, înregistrarea și stocarea datelor biometrice ale resortisanților turci într-un sistem central de evidență constituia o „nouă restricție” în sensul articolului 7 din Decizia nr. 2/76 și al articolului 13 din Decizia nr. 1/80. În plus, rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (Tribunalul din Haga, întrunit la Rotterdam) a considerat în esență că măsura în discuție nu era proporțională în raport cu obiectivul legitim urmărit, și anume prevenirea și combaterea fraudei privind identitatea și documentele. În consecință, instanța menționată, pe de o parte, a anulat deciziile secretarului de stat din 28 martie 2014 și din 4 aprilie 2014, în măsura în care acestea impuneau ca A și B să coopereze la prelevarea datelor lor biometrice, și, pe de altă parte, a obligat secretarul de stat să elimine datele lor biometrice din sistemul central de evidență într-un termen de șase săptămâni începând de la notificarea hotărârilor menționate.

28 Secretarul de stat a declarat apel împotriva acestor hotărâri din 3 februarie 2016 la Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos).

29 Instanța de trimitere constată că reglementarea națională care impune prelevarea, înregistrarea și stocarea datelor biometrice ale resortisanților unor state terțe într-un sistem central de evidență constituie o „nouă restricție” în sensul articolului 7 din Decizia nr. 2/76 și al articolului 13 din Decizia nr. 1/80. Aceasta amintește că, în conformitate cu jurisprudența Curții, o asemenea restricție este interzisă, cu excepția cazului în care este justificată de un motiv imperativ de interes general, este de natură să garanteze realizarea obiectivului legitim urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia. În acest cadru, pornind de la principiul că reglementarea menționată urmărește un obiectiv legitim și că este de natură să îl atingă, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă prelevarea, înregistrarea și stocarea datelor biometrice ale resortisanților unor state terțe într-un sistem central de evidență, astfel cum sunt prevăzute de această reglementare, nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului de prevenire și de combatere a fraudei privind identitatea și documentele. Potrivit instanței de trimitere, în măsura în care colectarea și prelucrarea de date biometrice constituie o prelucrare de date cu caracter personal, în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva 95/46, și în măsura în care aceste date fac parte dintr-o categorie specială de date, în sensul articolului 8 alineatul (1) din această directivă, derogările de la protecția datelor respective și limitările acesteia trebuie să fie efectuate în limitele strictului necesar, în conformitate cu jurisprudența Curții rezultată din Hotărârea din 21 decembrie 2016, Tele2 Sverige și Watson și alții (C-203/15 și C-698/15, EU:C:2016:970, punctul 96).

30 Pe de altă parte, în măsura în care reglementarea națională în discuție în litigiile principale permite, în anumite condiții, furnizarea datelor biometrice ale resortisanților turci unor terți în scopul detectării și urmăririi penale a unor infracțiuni, instanța de trimitere urmărește să afle în esență dacă o asemenea

reglementare constituie o „nouă restricție” în sensul articolului 7 din Decizia nr. 2/76 și al articolului 13 din Decizia nr. 1/80 și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă o astfel de restricție este proporțională în raport cu obiectivul urmărit. În această privință, instanța de trimitere ridică în special problema dacă efectul produs de reglementarea respectivă asupra accesului la încadrarea în muncă în Țările de Jos al resortisanților turci poate fi considerat prea nesigur și indirect pentru a concluziona cu privire la existența unei „noi restricții” în sensul dispozițiilor menționate.

31 În aceste condiții, Raad van State (Consiliul de Stat) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) a) Articolul 7 din [Decizia nr. 2/76], respectiv articolul 13 din [Decizia nr. 1/80] trebuie interpretate în sensul că aceste dispoziții nu se opun unei reglementări naționale care prevede, în termeni generali, prelucrarea și stocarea datelor biometrice ale resortisanților unor țări terțe, inclusiv resortisanți turci, într-un sistem de evidență în sensul [articolului 2 litera (c)] din [Directiva 95/46], întrucât această reglementare națională nu depășește ceea ce este necesar în vederea realizării obiectivului legitim [urmărit], [și anume prevenirea și combaterea] fraudei de identitate și de documente?

b) Este important, în acest context, că durata stocării datelor biometrice este legată de durata ședерii legale și/sau ilegale a resortisanților unor țări terțe, inclusiv a resortisanților turci?

2) Articolul 7 din [Decizia nr. 2/76], respectiv articolul 13 din [Decizia nr. 1/80] trebuie interpretate în sensul că o reglementare națională nu constituie o restricție în sensul acestor dispoziții, dacă efectul reglementării naționale asupra accesului la încadrarea în muncă, în sensul acestor dispoziții, este prea nesigur și indirect pentru a se putea concluziona în sensul existenței unui obstacol în calea acestui acces?

3) a) Dacă răspunsul la [a doua întrebare] este că o reglementare națională care permite ca datele biometrice ale resortisanților unor țări terțe, inclusiv ale resortisanților turci, dintr-un sistem de evidență să fie puse la dispoziția terților în scopul prevenirii, investigării și depistării infracțiunilor – de natură teroristă sau de altă natură – reprezintă o nouă restricție, articolul 52 alineatul (1) coroborat cu articolul 7 și cu articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei astfel de reglementări naționale?

b) Este important, în acest context, că, la momentul la care este arestat ca suspect al unei infracțiuni, acest resortisant are asupra sa documentul de ședere în care sunt stocate datele sale biometrice?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

32 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 din Decizia nr. 2/76 și articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretate în sensul că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiile principale, care condiționează eliberarea unui permis de ședere temporară în favoarea resortisanților unor state terțe, inclusiv a resortisanților turci, de condiția ca datele lor biometrice să fie prelevate, înregistrate și stocate într-un sistem central de evidență, constituie o „nouă restricție”, în sensul acestor dispoziții, și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă o astfel de reglementare poate fi justificată de obiectivul care constă în prevenirea și în combaterea fraudei privind identitatea și documentele.

33 În această privință, trebuie amintit, cu titlu introductiv, că atât articolul 7 din Decizia nr. 2/76, cât și articolul 13 din Decizia nr. 1/80 prevăd o clauză de standstill care interzice, în mod general, introducerea oricărei măsuri interne noi care ar avea ca obiect sau ca efect să facă să depindă exercitarea de către un resortisant turc a liberei circulații a lucrătorilor pe teritoriul național de îndeplinirea unor condiții mai restrictive decât cele aplicabile la data la care deciziile menționate au intrat în vigoare în statul membru în cauză (Hotărârea din 7 august 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, punctul 39).

34 Curtea a statuat deja, pe de o parte, că articolul 7 din Decizia nr. 2/76 se aplică *ratione temporis* măsurilor naționale introduse în cursul perioadei cuprinse între 20 decembrie 1976 și 30 noiembrie 1980 și, pe de altă parte, că articolul 13 din Decizia nr. 1/80 se aplică *ratione temporis* măsurilor naționale introduse de la 1 decembrie 1980, data intrării în vigoare a acestei decizii (Hotărârea din 7 august 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, punctul 48).

35 În speță, din decizia de trimitere reiese că reglementarea națională în discuție în litigiile principale a fost introdusă ulterior datei de intrare în vigoare a Deciziei nr. 1/80 în Țările de Jos.

36 În consecință, reglementarea menționată intră în domeniul de aplicare *ratione temporis* al articolului 13 din Decizia nr. 1/80, astfel încât numai această din urmă dispoziție trebuie să fie interpretată în cadrul răspunsului dat la prima întrebare.

37 Astfel cum s-a amintit la punctul 33 din prezenta hotărâre, clauza de standstill prevăzută la articolul 13 din Decizia nr. 1/80 interzice în mod general introducerea oricărei noi măsuri interne care ar avea ca obiect sau ca efect să facă să depindă exercitarea de către un resortisant turc a liberei circulații a lucrătorilor pe teritoriul național de îndeplinirea unor condiții mai restrictive decât cele aplicabile la data la care decizia menționată a intrat în vigoare în statul membru în cauză (Hotărârea din 29 martie 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, punctul 25).

38 Curtea a recunoscut de asemenea că această dispoziție se opune introducerii în reglementarea statelor membre, începând cu data intrării în vigoare în statul membru în cauză a Deciziei nr. 1/80, a oricăror noi restricții privind exercitarea liberei circulații a lucrătorilor, inclusiv cele care privesc condițiile de fond și/sau de procedură în materie de primă admisie pe teritoriul acestui stat membru a resortisanților turci care intenționează să exercite pe teritoriul respectiv această libertate (Hotărârea din 7 noiembrie 2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, punctul 34 și jurisprudența citată).

39 Pe de altă parte, reiese din jurisprudența Curții că o reglementare națională care înăsprește condițiile reîntregirii familiei lucrătorilor turci cu reședința legală în statul membru în cauză în raport cu cele aplicabile la intrarea în vigoare în acest stat membru a Deciziei nr. 1/80 constituie o „nouă restricție”, în sensul articolului 13 din această decizie, privind exercitarea de către acești resortisanți turci a liberei circulații a lucrătorilor în statul membru menționat (Hotărârea din 29 martie 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, punctul 31).

40 În speță, reglementarea națională în discuție în litigiile principale, despre care s-a constatat la punctul 35 din prezenta hotărâre că a fost introdusă în Țările de Jos ulterior datei de intrare în vigoare a Deciziei nr. 1/80 în acest stat membru, prevede că resortisanții statelor terțe, inclusiv resortisanții turci, care doresc să locuiască în Țările de Jos pentru o perioadă mai mare de 90 de zile trebuie să obțină în prealabil un permis de ședere temporară. Or, reiese din decizia de trimitere că eliberarea unui asemenea permis este subordonată condiției ca resortisanții menționați să coopereze la prelevarea datelor lor biometrice, și anume zece amprente digitale și o imagine facială. Aceste date sunt ulterior înregistrate și stocate într-un sistem central de evidență în scopul prevenirii și combaterii împotriva fraudei privind identitatea și documentele.

41 Astfel, reglementarea menționată face condițiile primei admiteri pe teritoriul neerlandez în privința resortisanților turci mai restrictive decât cele care le erau aplicabile la data intrării în vigoare a Deciziei nr. 1/80 în Țările de Jos.

42 În litigiile principale, reiese din decizia de trimitere că eliberarea unor permise de ședere temporară lui A și lui B în vederea exercitării unei activități salariate în Țările de Jos și, respectiv, a reîntregirii familiei cu P în acest stat membru era supusă condiției ca A și B să furnizeze datele lor biometrice.

43 În aceste condiții, reglementarea națională în discuție în litigiile principale constituie o „nouă restricție", în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80.

44 Potrivit unei jurisprudențe constante, o astfel de restricție este interzisă, cu excepția cazului în care intră în domeniul de aplicare al limitărilor prevăzute la articolul 14 din această decizie sau dacă este justificată de un motiv imperativ de interes general, este de natură să garanteze realizarea obiectivului urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv (Hotărârea din 7 august 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, punctul 72 și jurisprudența citată).

45 Prin urmare, trebuie să se verifice dacă reglementarea națională în discuție în litigiile principale îndeplinește aceste condiții.

46 În ceea ce privește, în primul rând, aspectul dacă obiectivul urmărit de reglementarea națională în discuție în litigiile principale, și anume obiectivul de prevenire și de combatere a fraudei privind identitatea și documentele, poate constitui un motiv imperativ de interes general de natură să justifice o „nouă restricție" în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80, trebuie amintit, în primul rând, că Curtea a statuat deja că obiectivul de prevenire a intrării și a șederii ilegale constituie un astfel de motiv imperativ (Hotărârea din 7 noiembrie 2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, punctul 41).

47 În al doilea rând, Curtea a statuat de asemenea că prelevarea și stocarea unor amprente digitale în cadrul eliberării de pașapoarte în vederea prevenirii falsificării și a utilizării lor frauduloase urmăresc un obiectiv de interes general recunoscut de Uniunea Europeană, și anume împiedicarea intrării ilegale de persoane pe teritoriul său (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 octombrie 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, punctele 36-38).

48 În al treilea și ultimul rând, este necesar să se arate importanța acordată de legiuitorul Uniunii combaterii fraudei privind identitatea, astfel cum reiese în special din articolul 2 litera (c) din Regulamentul nr. 767/2008 și din articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2019/817.

49 În aceste condiții, obiectivul care constă în prevenirea și în combaterea fraudei privind identitatea și documentele poate constitui un motiv imperativ de interes general de natură să justifice o „nouă restricție", în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80.

50 În ceea ce privește, în al doilea rând, caracterul adecvat al reglementării naționale în discuție în litigiile principale pentru a asigura realizarea unui astfel de obiectiv, este necesar să se arate că prelevarea, înregistrarea și stocarea a zece amprente digitale și a imaginii faciale a resortisanților unor state terțe într-un sistem central de evidență permit identificarea precisă a persoanei vizate și detectarea fraudei privind identitatea și documentele, prin compararea datelor biometrice ale solicitantului unui permis de ședere temporară cu cele care figurează în fișierul menționat.

51 Rezultă că reglementarea națională în discuție în litigiile principale este de natură să asigure obiectivul urmărit.

52 În ceea ce privește, în al treilea rând, aspectul dacă reglementarea națională în discuție în litigiile principale nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit, trebuie să se asigure că aceasta nu aduce, în numele obiectivului de prevenire și de combatere a fraudei privind identitatea și documentele, o atingere disproporționată dreptului la viață privată în domeniul prelucrării datelor cu caracter personal.

53 În această privință, trebuie amintit că articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) prevede printre altele că orice persoană are dreptul la respectarea vieții private. Potrivit articolului 8 alineatul (1) din aceasta, orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.

54 Respectarea dreptului la viață privată în raport cu prelucrarea datelor cu caracter personal, recunoscută prin articolele 7 și 8 din cartă, se raportează la orice informație privind o persoană fizică identificată sau identificabilă (Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, EU:C:2010:662, punctul 52).

55 Astfel, pe de o parte, amprentele digitale și imaginea facială ale unei persoane fizice se încadrează în această noțiune din moment ce conțin în mod obiectiv informații unice privind persoane fizice și permit identificarea lor precisă (Hotărârea din 17 octombrie 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, punctul 27). Pe de altă parte, operațiunile de prelevare, de înregistrare și de stocare a amprentelor digitale și a imaginii faciale a resortisanților unor state terțe într-un sistem central de evidență constituie prelucrări de date cu caracter personal, în sensul articolului 8 din cartă [a se vedea în acest sens Avizul 1/15 (Acordul PNR UE-Canada) din 26 iulie 2017, EU:C:2017:592, punctul 123 și jurisprudența citată].

56 Potrivit unei jurisprudențe constante, protecția dreptului fundamental la respectarea vieții private la nivelul Uniunii impune ca derogările de la protecția datelor cu caracter personal și limitările acesteia să fie efectuate în limitele strictului necesar [Avizul 1/15 (Acordul PNR UE-Canada) din 26 iulie 2017, EU:C:2017:592, punctul 140 și jurisprudența citată].

57 În această privință, trebuie arătat în primul rând că, pentru a preveni și a combate frauda privind identitatea și documentele, statele membre trebuie să verifice identitatea declarată a solicitantului unui permis de ședere temporară. Astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 27 din concluziile sale, acest obiectiv necesită să se asigure printre altele că solicitantul nu a depus, anterior acestei cereri, o altă cerere sub o identitate diferită, prin compararea amprentelor sale digitale cu cele care figurează într-un sistem central de evidență.

58 În al doilea rând, datele vizate de reglementarea națională în discuție în litigiile principale se limitează la zece amprente digitale și la o imagine facială. Prelevarea acestor date, pe lângă faptul că permite să se identifice în mod fiabil persoana vizată, nu are un caracter intim și nici nu implică o neplăcere fizică sau psihică specială pentru persoana interesată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 octombrie 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, punctul 48).

59 De altfel, legiuitorul Uniunii însuși a prevăzut, în special în cadrul Regulamentului nr. 767/2008, obligația solicitanților de vize de a furniza cele zece amprente digitale și imaginea lor facială.

60 În al treilea rând, în ceea ce privește domeniul de aplicare al reglementării naționale în discuție în litigiile principale, din decizia de trimitere reiese că aceasta se aplică în esență tuturor resortisanților unor state terțe care doresc să locuiască în Țările de Jos pentru o perioadă mai lungă de 90 de zile sau care se află în situație de ședere ilegală în statul membru respectiv.

61 În această privință, trebuie să se arate că obiectivul urmărit de reglementarea menționată, și anume prevenirea și combaterea fraudei privind identitatea și documentele a resortisanților unor state terțe, nu poate fi realizat prin limitarea aplicării acestei reglementări la o categorie determinată de resortisanți ai unor state terțe. Prin urmare, domeniul de aplicare al reglementării naționale în discuție în litigiile principale pare să asigure realizarea eficientă a obiectivului urmărit.

62 În al patrulea rând, din dosarul înaintat Curții reiese că accesul și utilizarea datelor biometrice conținute în sistemul central de evidență sunt limitate la funcționarii autorităților naționale însărcinați cu punerea în aplicare a legislației naționale în materie de străini, precum personalul din posturile consulare și diplomatice, autorizați în mod corespunzător în acest scop de ministrul competent în vederea stabilirii sau a verificării identității resortisanților unor state terțe în măsura necesară îndeplinirii atribuțiilor lor.

63 În al cincilea și ultimul rând, în ceea ce privește durata stocării datelor cu caracter personal, reglementarea națională în cauză trebuie, printre altele, să răspundă întotdeauna unor criterii obiective care să stabilească un raport între datele cu caracter personal care trebuie păstrate și obiectivul urmărit [Avizul 1/15 (Acordul PNR UE-Canada) din 26 iulie 2017, EU:C:2017:592, punctul 191].

64 În speță, reglementarea națională în discuție în litigiile principale prevede că datele biometrice sunt stocate în sistemul central de evidență pentru o perioadă de cinci ani după respingerea cererii de permis de ședere temporară, după plecarea persoanei vizate la sfârșitul unei ședere legale sau după expirarea duratei de validitate a unei interdicții de intrare sau a unei declarații de indezirabilitate. Datele biometrice sunt distruse imediat în cazul naturalizării resortisantului statului terț în cursul șederii sale în Țările de Jos.

65 În acest cadru, este necesar să se arate că reglementarea națională în discuție în litigiile principale stabilește un raport între durata stocării datelor biometrice și obiectivul de prevenire și de combatere a fraudei privind identitatea și documentele.

66 Astfel, stocarea datelor biometrice ale resortisanților unor state terțe pe durata șederii lor în Țările de Jos pare justificată în raport cu necesitatea de a verifica, în această perioadă, identitatea și legalitatea șederii în acest stat membru a unor asemenea resortisanți, în conformitate cu Legea privind străinii, printre altele cu ocazia examinării unei prelungiri a unui permis de ședere. Pe de altă parte, astfel cum a arătat domnul avocat general în esență la punctul 30 din concluziile sale, o astfel de durată de stocare se dovedește necesară pentru a se evita ca cereri de permis de ședere temporară să fie introduse sub identitatea unor resortisanți ai unor țări terțe care locuiesc în mod legal în Țările de Jos.

67 În ceea ce privește stocarea datelor biometrice ale resortisanților unor statelor terțe pentru o perioadă de cinci ani după respingerea cererii lor de permis de ședere temporară, după plecarea lor la sfârșitul unei ședere legale sau la expirarea duratei de validitate a unei interdicții de intrare sau a unei declarații de indezirabilitate adoptate împotriva acestora, trebuie să se arate că o astfel de perioadă de stocare împiedică, printre altele, ca resortisanți ai unor state terțe care se află în aceste împrejurări să introducă o nouă cerere sub o identitate diferită.

68 În acest scop, perioada de stocare de cinci ani menționată nu pare excesivă în raport cu obiectivul urmărit de reglementarea națională în discuție în litigiile principale.

69 În aceste condiții, reglementarea națională în discuție în litigiile principale nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului de prevenire și de combatere a fraudei privind identitatea și documentele.

70 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiile principale, care subordonează eliberarea unui permis de ședere temporară în favoarea

resortisanților unor state terțe, inclusiv a resortisanților turci, de condiția ca datele lor biometrice să fie prelevate, înregistrate și stocate într-un sistem central de evidență, constituie o „nouă restricție”, în sensul acestei dispoziții. O astfel de restricție este însă justificată de obiectivul care constă în prevenirea și în combaterea fraudei privind identitatea și documentele.

Cu privire la a doua întrebare

71 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă articolul 7 din Decizia nr. 2/76 și articolul 13 din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretate în sensul că o reglementare națională nu constituie o restricție în sensul acestor dispoziții dacă efectul său asupra accesului la încadrarea în muncă este prea nesigur și indirect pentru a se putea concluziona în sensul existenței unui obstacol în calea acestui acces.

72 În special, din decizia de trimitere reiese că, prin intermediul celei de a doua întrebări, această instanță urmărește să afle în esență dacă, ținând seama de faptul că reglementarea națională în discuție în litigiile principale permite de asemenea furnizarea de date biometrice ale resortisanților unor state terțe, inclusiv ale resortisanților turci, unor terți în scopul detectării și urmăririi penale a unor infracțiuni, această reglementare constituie o „nouă restricție”, în sensul dispozițiilor menționate.

73 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, justificarea unei cereri de decizie preliminară nu o constituie formularea de opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice, ci necesitatea inerentă soluționării efective a unui litigiu privind dreptul Uniunii (Hotărârea din 21 decembrie 2016, Tele2 Sverige și Watson și alții, C-203/15 și C-698/15, EU:C:2016:970, punctul 130, precum și jurisprudența citată).

74 În speță, din decizia de trimitere reiese că reglementarea națională în discuție în litigiile principale prevede în esență că furnizarea de date biometrice ale resortisanților unor state terțe, inclusiv ale resortisanților turci, unor terți în scopul detectării și urmăririi penale a infracțiunilor este autorizată numai în cazul unor infracțiuni pentru care poate fi luată o măsură de arestare preventivă atunci când, cel puțin, există o suspiciune că un resortisant al unui stat terț a săvârșit o infracțiune de această natură.

75 Or, din decizia de trimitere nu reiese că A și B sunt suspectați că ar fi săvârșit o infracțiune și că datele lor biometrice au fost furnizate unor terți în temeiul articolului 107 alineatele 5 și 6 din Legea privind străinii. În plus, guvernul neerlandez a confirmat, în ședința în fața Curții, că datele biometrice ale lui A și ale lui B nu au fost utilizate în cadrul unei proceduri penale.

76 În aceste condiții, a doua întrebare trebuie declarată inadmisibilă.

Cu privire la a treia întrebare

77 Întrucât a doua întrebare a fost declarată inadmisibilă, nu este necesar să se răspundă la a treia întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

78 Întrucât, în privința părților din litigiile principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, adoptată de Consiliul de asociere înființat prin acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963, la Ankara, de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963, trebuie interpretat în sensul că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiile principale, care subordonează eliberarea unui permis de ședere temporară în favoarea resortisanților unor state terțe, inclusiv a resortisanților turci, de condiția ca datele lor biometrice să fie prelevate, înregistrate și stocate într-un sistem central de evidență constituie o „nouă restricție" în sensul acestei dispoziții. O astfel de restricție este însă justificată de obiectivul care constă în prevenirea și în combaterea fraudei privind identitatea și documentele.

Semnături